

РЕШЕНИЕ

№ 7656

гр. София, 05.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 04.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **3279** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалбата от И. Д. И., против издадената от директора на Главна дирекция „Гранична Полиция” - МВР ЗАПОВЕД, рег. № 4565/16.11.2012 г., с която е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя - полицай, категория „Е” – I степен, в Сектор „Летищна сигурност”, Г. – С., при Главна дирекция „Гранична Полиция” – Аерогари”.

Изложените в жалбата доводи са за нарушаване от страна на административния орган на процесуалните правила и за неправилно прилагане на материалния закон. Искането е да бъде отменена заповедта.

В съдебно заседание оспорващият се явява лично, заедно с адвокат и поддържа жалбата. Претендира разноски за водене на делото.

Ответникът, представляван от юриконсулт оспорва жалбата, с доводи за правилност и законосъобразност на заповедта. Желаете юриконсултско възнаграждение.

От писмените и гласни доказателства се установяват следните факти и обстоятелства. Жалбоподателят И. Д. И. е заемал по служебно правоотношение длъжността „полицай”, категория „Е” – I степен, в Сектор „Летищна сигурност”, Г. – С.. С влязло в законна сила на 20.10.2011 г. решение без номер и дата, постановено от Софийски районен съд, НО, 2^{-ри} състав, по НАХД № 16590/2010 г. е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 130, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 НК, като, по

предложение на прокурора е освободен от наказателна отговорност, на основание чл. 78а, ал. 1 НК и му е наложено административно наказание „глоба“.

Като съобрази представените с административната преписка доказателства Съдът приема, че наличието на споменатото съдебно решение е станало известно на РД „ГП – Аерогари“, едва през м. 10.2012 г. Видно от докладна записка от 17.10.2012 г. (л. 20) от делото) специалист в Сектор „СКИР“ е уведомил директора на РД „ГП – Аерогари“, че в хода на проучване за предоставяне на достъп до класифицирана информация било установено наличието на решението на СРС. На 24.10.2012 г. е отправено искане до СРС (л. 33), откъдето, на 12.11.2012 г. (л. 24) е получен заверен препис на решението по НАХД № 16590/2010 г. Междувременно, на 24.10.2012 г. полицай И. И. е подал заявление (л. 10) до директора на ГД „ГП“ – МВР, за прекратяване на служебното правоотношение, на основание чл. 245, ал. 1, т. 4 ЗМВР – по собствено желание. На 13.11.2012 г., след получаване на съдебното решение директорът на РД „ГП – Аерогари“ е изготвил предложение (л. 15) до директора на ГД „Гранична Полиция“, да бъде прекратено правоотношението с полицай И.. Това е направено с оспорваната Заповед, рег. № 4565/16.11.2012 г. и на основание чл. 245, ал. 1, т. 7, б. „д“, вр. чл. 179, ал. 1, т. 2 ЗМВР жалбоподателят е бил уволнен от служба.

В проведеното на 04.11.2013 г. съдебно заседание Съдът разпита свидетеля К. Е. П., посредством показанията на който жалбоподателят се постара да докаже тезата си, че „ръководството“ е разбрало за наличието на съдебното решение на СРС, още „през есента на 2011 г.“, поради което е следвало да го уволни по – рано, но като е уволнен по – късно, предвид влязлото в сила на 01.07.2012 г. изменение на чл. 252, ал. 7 ЗМВР е бил лишен от заплащане на обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като анализира доказателствата и доводите на страните, приема следното.

Жалбата против Заповед, рег. № 4565/16.11.2012 г. е подадена от надлежно легитимирана страна, в срока, определен с чл. 149, ал. 1 АПК, поради което е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна.

Въз основа на описаните по – горе факти и обстоятелства Съдът приема за несъмнено, че по отношение на жалбоподателят И. И., към датата на издаване на заповедта е било налице обстоятелство, представляващо обективна невъзможност, по смисъла на чл. 245, ал. 1, т. 7, б. „д“, вр. чл. 179, ал. 1, т. 2 ЗМВР, той да изпълнява служебните си задължения. Обективната невъзможност произтича от факта на влязло в законна сила съдебно решение по НАХД № 16590/2010 г. по описа на СРС, с което И. е освободен от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер, с налагане на административно наказание. Нанасянето на лека телесна повреда по хулигански подбуди (чл. 131, ал. 1, т. 12 НК), по аргумент от чл. 161, ал. 1 НК съставлява престъпление от общ характер, по отношение на което и при наличието на останалите предпоставки е приложима нормата на чл. 78а от същия кодекс. Обективната невъзможност по чл. 245, ал. 1, т. 7, б. „д“ ЗМВР е обвързана именно с изискването по чл. 179, ал. 1, т. 1, на което трябва да отговаря кандидат за постъпване на служба в МВР.

Неоснователно е възражението на оспорващия, за това, че е уволнен едва на 16.11.2012 г., а не преди да бъде изменен текстът на чл. 252, ал. 7 ЗМВР, тъй като именно с изменението е въведена допълнителна рестрикция по отношение основанията за получаване на обезщетение при уволнение, чрез включване и на б. „д“

от чл. 245, ал. 1, т. 7. Според чл. 245, ал. 1, т. 7 служебното правоотношение се прекратява при обективна невъзможност за изпълняване на служебните задължения, поради (б. „д“) „установяване наличието на обстоятелства по [чл. 179, ал. 1, т. 2](#), когато не е задължително налагането на дисциплинарно наказание уволнение“. С други думи основанието за прекратяване възниква тогава, когато органът по назначаване установи наличието на обстоятелства по чл. 179, ал. 1, т. 2, а не тогава, когато релевантното обстоятелство е възникнало.

Неоснователен е и доводът, че заповедта е издадена при наличие на вече подадено заявление за прекратяване на правоотношението по взаимно съгласие. Както се каза по – горе, заявлението е подадено на 24.10.2012 г., след като вече специалист в Сектор „СКИР“, с докладна записка от 17.10.2012 г. е уведомил директора на РД „ГП – Аерогари“ за наличието на процесното съдебно решение на СРС. При тези данни органът по назначаване е бил задължен да констатира факта на обективна невъзможност жалбоподателят да изпълнява задълженията си, поради несъвместимост, издавайки оспорената заповед. Прекратяването на правоотношението на основание чл. 245, ал. 1, т. 4 ЗМВР - по собствено желание, представлява субективно право на служителя да заяви такова желание, но не обвързва органа по назначаване със задължението да приеме предложението.

Твърдението на адвоката – пълномощник на оспорващия, че в заповедта не е конкретизирано основанието за прекратяване на правоотношението, също не се споделя от Съда. Оспорената заповед е мотивирана, като са описани фактическите обстоятелства от значение за случая и са посочени правните основания за издаването ѝ.

В заключение Съдът приема, че ЗАПОВЕД, рег. № 4565/16.11.2012 г., е издадена от компетентен орган (чл. 246, т. 2, вр. чл. 186, ал. 1 ЗМВР), след пълно изясняване на относимите обстоятелства. Заповедта съдържа ясни и конкретни мотиви, които дават възможност на Съда да извърши, след като е сезиран, дължимия контрол за законосъобразност на административния акт. Жалбата подлежи на отхвърляне, като неоснователна.

Този изход на съдебния спор дава възможност на Съда да присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника, което определя на 150 лева, на основание чл. 143, ал. 4 АПК, вр. чл. 8 и чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г., за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от И. Д. И., против издадената от директора на Главна дирекция „Гранична Полиция“ - МВР ЗАПОВЕД, рег. № 4565/16.11.2012 г. ОСЪЖДА И. Д. И. – ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], блок 207, вход „Б“, етаж 4, ап. 48 да заплати на Главна дирекция „Гранична Полиция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 150 лв. (сто и петдесет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

